

Scénář – Hana Plicková

Hana Plicková se narodila 18.ledna 1961. V den okupace byla zrovna u své babičky v Dolním Jiřetíně

„Vzpomínám si na to protože to byl docela šok babička nás v brzkých ranních hodinách (ve 4. hodiny ráno) vzbudila s tím že nám řekla „děti, držte se bude válka“ obrovský strach v očích měla a tenkrát vím že mi ji bylo líto protože skoro brečela a šli jsme se podívat z okna a babička říkala, že se bojí protože sama nevěděla co se děje a tam po silnici jel jeden tank za druhým a když jsem se podívala na oblohu tak to bylo jako když rozfouknete pampelišku bylo tam plno padáků, parašutistů“

Během okupace nevěděla co se přesně děje, bylo jí pouze 7 let. Věděla jen, že projíždějí venku tanky. Když se s kamarádkou dívaly z okna, okamžitě je matka zahrnala domů.

„Nikdo mi nic nevysvětloval, ani ve škole nám nic neříkali. Prostě bylo vidět, že to bylo takový složitý období, a vím, že mi rodiče zakázali s kýmkoliv mluvit, když se tě bude někdo na něco ptát, nesmíš s ním mluvit. Prostě strach obrovský strach“

Normalizace pro paní Hanu byla jako vymývání mozků. Její maminka se obrovsky bála, doma nesměla říct ani politický vtip. Bylo to pro ni období strachu.

„Nesměla jsem říct, dejme tomu třeba politický vtip, ani doma se o tom nesmělo mluvit. Maminka se bála, že máme doma odposlouchávací zařízení a že prostě každou chvíli nás můžou přijít zavřít, protože byla státní policie, bylo to období strachu, dalo by se říct. A vadilo mi vlastně, že nás normalizace vychovávala k pokrytectví

Jeden z okamžiků, kdy Hana opravdu pocítila i fyzický strach bylo tehdy, když se s kamarádkou vraceli z koncertu Pražského výběru. Po nástupu do vlaku cestující obklopili policisté se psy, uzavřeli vchody a začali je legitimovat. Tehdy neexistovalo, že by někdo mohl vyjít ven bez občanského průkazu, byl to trestný čin, když jste neměli občanku

„My jsme tenkrát jeli s kamarádkou do těch Karlových Varů, no a když ten koncert skončil, tak jsme jeli do Ústí nad Labem zpátky do školy a v tu chvíli nás nechali nastoupit do toho vlaku a v tu chvíli obstoupili opravdu každý vchod, prostě aby nikdo nemohl ven, tak nás obstoupila policie a byli tam se psy. To znamená, nikdo nemohl už z toho vlaku uprchnout s tím, že šli vagon po vagonu a legitimovali nás, tehdy neexistovalo že by někdo mohl vyjít bez občanského průkazu, byl to trestný čin, když jste neměli občanku, a pamatuji si a to mě tenkrát mrzelo s tím, že chtěli vědět, kdo na tom koncertě byl a řekli, že budeme mít problémy ve škole a ta jedna holčina- cizí, která byla v tom vagonu, tak říkala- já vám tu občanku nedám, já ji nemám a ten policajt na ni začal rvát, že ty mi tady nebudeš říkat, že to nemáš, že mi to nedáš a ta moje spolužačka řekla- proč na ní řvete, co si to dovolujete a on jí řekl ty- krávo blbá a vzal jí za vlasy, vytáhli ji z toho vagonu a tam ji vyhrožovali, že ji zmlátí

Dalším projevem tehdejší nesvobody byly problémy s cestováním, což poznala paní Hana, když se s manželem rozhodli vyrazit na dovolenou do Jugoslávie. Tehdy nebylo možné vycestovat na normální pas, museli mít tzv. “šedý pas”

Takže oni zavedli tzv. Šedý pas. Šedý pas, to znamená, že byl jen na cestu tam, ve smyslu jenom do té Jugoslávie, takže když někdo chtěl jet do Jugoslávie, tak musel vyplnit formulář. Z jedné strany byl ten formulář, že tam byli iniciály, jak se jmenujeme, kde bydlíme atd. A z druhé strany napište váš názor na rok 1968 příjezd sovětských vojsk, zda-li máme někoho v zahraničí, nějaké příbuzenstvo nebo známý s kterými se stýkáme atd...

I přesto že vyrůstala v období strachu a pokrytectví si paní Hana zachovala optimismus a mladým lidem vzkazuje

Doporučovala bych, vždycky si držte zdravý rozum, nenechte si nic namluvit, to znamená, udělejte si svůj názor. Pak bych moc vzkázala všem, co se týče komunikace mezi mladými lidmi, ne přes sociální sítě, setkávejte se navzájem, ne že si budete posílat vzkazy, povídejte si. Hlavně nikdy neztrácejte naději, všechno bude v pohodě, vše bude dobrý, všechno se dá prožívat ve smyslu, dívat se s nadhledem a s úsměvem. A přála bych všem, aby byli v pohodě a šťastní.